

Ο ΑΡΑΧΘΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΑΡΤΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΧΡΟΝΟΣ 5ος

ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ:
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 14 - Β' ΟΡΟΦ.ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 41
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 25

ΓΕΝΑΡΗΣ-ΦΕΒΡΑΡΙΟΣ 1982

"ΤΖΟΥΜΕΡΚΑ ΚΙ' ΑΓΡΑΦΑ
ΠΑΛΗΚΑΡΙΩΝ ΛΗΜΕΡΙΑ,,

Γιάννη Κ. Μπαλαούρα

"Όταν έγραψα κι' εγώ κάτι με τον τίτλο «ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΚΙ' ΕΛΠΙΔΑ» πολλοί παραξενέφθηκαν και οι πιο πολλοί δεν πίστεψαν ότι εγώ τα έγραφα...

Δίκιο έχουν διότι δεν σκέφτηκαν ότι:

Δεν κλαίς αν δεν πονέσεις.

Δεν γελάς αν δεν χαρείς.

Δεν φκιάχνεις κάτι αν δεν ευκαιρέσεις.

Το ίδιο έπαθα κι' εγώ. "Επρεπε να πονέσω για να γράψω. Καί έγραψα και έκλαψα... Τα μοιρολόια - τραγούδια βγήκαν από πόνο-θλίψη. Τα χορευτά - χαρούμενα από χαρά. Το τραπέζι από φαί κλπ.

Και η ευκαιρία κάνει κάποιο έργο...

Αφού πέρασα το σκληρό χειμώνα ήρθε το καλοκαίρι και μου «πόνεσε» για το χωριό. Δεν άργησα να πάω. Σαν «τεμπέλης» και «κακομεριασμένος» πούμουν, όλα παράξενα μυχρόταν... Δεν μπορούσα να κάνω κάτι που είχα από παλαιά σκεφτεί, μάλωνα με τον έαυτό μου. Γιατί; πώς; από πού; τί φταίει, τί έφταιξε, πώς βρεθήκαμε σ' αυτό τον τόπο τον αλλόκοτο, τον άπομακρυσμένο, που δεν μάς βοήθησε και μάς άφησε και φύγαμε και γενίκαμε πρόσφυγες, δίχως αίτια, δίχως κατοχή ξένων;

Το μυαλό μου περιπλανήθηκε στο βάθος του χρόνου...

Κάποια στιγμή μούρθε στο μυαλό μου ό

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ στή σελ. 4

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Από το Συμπatriώτη μας (Ροδαυγή) Θόδωρο Παπαδασιλίου, λάβαμε το παρακάτω γράμμα το οποίο ευχαρίστως δημοσιεύουμε.

Προς την Έφημερίδα ο «Αραχθος»:

Σας παρακαλώ να δημοσιεύσετε το παρακάτω γράμμα:

Διάβασα πρό ημερών την έφημερίδα «Φωνή του χωριού» Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου. Μου έκανε κατάπληξη το κύριο άρθρο της χωρίς βέβαια υπογραφή.

Ασφαλώς θα άπηχη απόψεις του πρόεδρου και του Δ.Σ. του συνδέσμου πατριωτών - κεντρικού - Ροδαυγής "Αρτης. Το άρθρο αυτό είναι βέβαια μια επίθεση, κομματικού περιεχομένου έναντιών της αδελφότητας Κεντρικού "Αρτας που έμένα δεν με άφορα. Σε όρισμένα όμως σημεία του αναφέρεται σε πολεμιστές της "Αλβανίας και της "Εθνικής "Αντιστάσεως και χωριανών μας που δεν άκουσαν τα κελεύσματα και ψήφισαν στις τελευταίες εκλογές διαφορετικά και μάς κάλεσαν να καμαρώσουμε τ' αποτελέσματα.

Μας λένε ότι σε λίγο θα είμαστε αλχημάλωτοι των κομμουνιστών και ότι με το να παρακολουθούμε τις δικές τους εντολές σε λίγο η χώρα μας θα εισαχθεί στο κόκκινο παραπέτασμα. Εδώ τυχώς που υπάρχουν αυτοί με τους μεγάλους τίτλους της "Εθνοπροσόνης και θα παρατάξουν τα στήθη τους και θα μάς σώσουν. Σ' αυτό το σημείο σαν πολεμιστής της "Αλβανίας και της "Αντιστάσεως έχω να τους πω και γώ δυό λόγια:

Το θέμα της "Εθνικής "Αντιστάσεως είναι μεγάλο. Σήμερα θ-στερα από τόσα χρόνια που με ιστορικά ντοκουμέντα καθαρί-

ζοντας τα θολά νερά δεν μπορούμε να μονοπωλούμε την "Εθνική "Αντίσταση. "Εθνική "Αντίσταση είτε το θέλετε είτε όχι, ήταν αντίσταση όλου του "Ελληνικού λαού, που ξέρει ν' αγωνίζεται όταν η ανάγκη το επιβάλλει. Η πατοίδα δε όταν βρίσκεται σε κίνδυνο καλεί όλα τα παιδιά της. Δεν είδα εγώ ποτέ να κάνει στις θυσίες διάκριση άριστερών, δεξιών κλπ. Στις παροχές και στις δάφνες επινικίων. Η πατρίδα είναι όλων των "Ελλήνων. Το απέδειξε και η γενιά μας στην "Αλβανία. Στα όχυρά που θρυσόμουν και γώ ως και ο θρυλικός Γ. Μαλτέζος, ο οποίος η-

ταν εξέχουσα φυσιογνωμία του 26ου Συντάγματος Δράμας. Δεν είδα σ' αυτά τα όχυρά του Ροδ-παι που θρυσόμουν τα παλληκάρια της "Ηπείρου, της Μα-λιάγκας του Λύση και της Κρήτης που ήταν και περισσό-τερα να λένε:

"Εγώ είμαι άριστέρος ή δε-ξίος". Ένα ήταν το σύνθημά μας συντρίψτε το Γερμανό Φασί-στα, συντρίψτε τον εισβολέα της Πατρίδας με δι: μέσα δια-θέτει η Πατρίδα μας. Και πράγματι τους συντρίψαμε γε-μίζοντας τον Κάμπο του Νευρο-κοπίου με γερμανικά πτώμα-τα. Αφήσαμε τον Χίτλερ με α-

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ στή σελ. 4

ΑΡΑΧΘΙΝΗ ΣΑΤΙΡΑ

Τό νέο φράγμα (;)

Για το φράγμα κάθε τόσο
δλο κάτι νέο άκούμε
κι' όλοι μας ρωτούμε ώστόσο
τόν καθένα όπου βρεθούμε.

==

Μήπως ξέρεις θα το φτιάξουν;
κι' αν το φτιάξουν που θα γίνει;
Κι' έτσι πάνε να ρημάξουν
τά δυό σπίτια πουχουν μείνει.

==

"Άλλος σκέπτεται να κτίσει
...μά καλή θάταν κι' η θάρκα
κι' άλλοι σκέπτονται την λύση
το χωριό... με δέκα πάρκα.

==

Δεν ζητάμε ένισχύσεις, την αλήθεια πάνω απ' όλα
δεν ζητάμε πιά ρουσφέτια, κήρυκες της "Αλλαγής
την αλήθεια ζητάμε, μόνο αυτή κ. Τσοβόλα
έκτός αν είμαστε πολίτες θ ή γ διαλογής...

ΑΘΗΝΑ 3.2.1981.

ΑΝΤΑΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Στις 25 Μάρτη 1982 ημέρα Πέμπτη και ώρα 11 π. μ. στην μεγάλη αίθουσα της Πανεπιστημιακής Συνομοσπονδίας, Κλεισθένη 15, 7ος όροφος, θα γίνει η έτήσια τακτική Γενική Συνέλευση των μελών με θέματα:

- 1) Απολογισμός εργασιών του άπερχόμενου Δ.Σ.
- 2) Απολογισμός της Ταμειακής διαχείρισης κι' ο ισολογισμός εσόδων και εξόδων του περασμένου χρόνου από την έξελ. επιτροπή.
- 3) Έκλογη της Έφορευτικής Επιτροπής για την διενέργεια των εκλογών και κάθε άλλο θέμα της ημερήσιας διάταξης.
- 4) Διενέργεια εκλογών για την ανάδειξη των οργάνων του Σωματείου και των αντιπροσώπων της Πανεπιστημιακής Συνομοσπονδίας "Ελλάδας (Π.Σ.

Ε) η άλλων τοπικών όργανώσεων.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

α) Οι ύποψηφιότητες πρέπει να υποβάλλονται με αίτηση προς το άπερχόμενο Δ.Σ. τρείς (3) τουλάχιστο μέρες πριν από τις εκλογές, εκτός αν μέσα σ' αυτή τη προθεσμία δεν συμπληρωθούν πα-ραπάν από (10) δέκα ύποψηφιοι, όποτε οι ύποψηφιότητες δύνα-νται να υποβάλλονται και μέχρι την ημέρα των εκλογών. ("Άρθρο 17).

β) Μετά το τέλος της Συνέλευ-σης θα γίνει προβολή ταινιών άπό όλες τις εκδηλώσεις του «ΑΡΑΧΘΟΥ» της τελευταίας τριε-τίας και έκθεση φωτογραφίας.

Η παρουσία όλων κρίνεται άπόλυτα αναγκαία.

Για το Δ.Σ.

Ο πρόεδρος Χρ. Άντωνίου
Ο Γ. Γραμ. Άρ. Μπαρτζώκας

Χρονογράφημα

Μας συγχωρείτε... λάθος...

Στά τελευταία του Γενάρη 1982 στη Ρόδο ο τοπικός Ρα-διοσταθμός της ΕΡΤ μετέδωσε έκτακτα πώς «Τρομερός σει-σμός έπληξε το νησί με άρκε-τούς νεκρούς, τραυματίες και ά-νυπολόγιστες ύλικές ζημιές».

Στο μεταξύ στην Αστυνο-μία, την πυροσβεστική τον ίδιο το Ραδιοφωνικό σταθμό «άκή-καν» τα τηλέφωνα από τους ανθρώπους που ζητούσαν πε-ρισσότερες πληροφορίες και λε-πτομέρειες για θύματα, για γνωστούς κλπ. Ένώ αυτά έγι-ναν στη Ρόδο από την "Αθήνα κανένας δεν μπορούσε να «πιά-ση» Ρόδο και βρίζαν θεούς και δαίμονες άκόμα και τον ταλαί-πωρο ΟΤΕ που στη περίπτωση

μας σε τίποτα δεν έφταιγε ο κα-τά τα άλλα «άθωος».

Οι Ροδίτες στο μεταξύ κα-τέφυγαν στα αυτοκίνητά τους και πίστεψαν πώς δεν μπορούν να επικοινωνήσουν τηλεφωνικά λόγω κάποιων βλαβών που προ-κλήθηκαν από το σεισμό. Αυτά συνέβησαν στη Ρόδο ενώ η κυ-κλοφοριακή συμφοράση στους δρόμους της Ρόδου έδινε κι' έ-παιρνε.

Κι' ύστερα... ύστερα κάποιος εκφωνητής πάλι από το ραδιο-φωνικό σταθμό ανακοίνωσε πώς έγινε λάθος «μας συγχωρείτε λάθος» και ξώφλησε λέγοντας πώς έκ παραδρομής κάποιος πήρε μια ανακοίνωση «χονσέρ-βα» άνάλογη για παρόμοιες πε-

ριπτώσεις που είχε ετοιμάσει ο σταθμός. Και ξόφλησε...

Με τη σειρά μας ρωτούμε. Δεν ύπάρχει φιλότιμο....

Δεν ύπάρχει τίποτα όρθιο σ' αυτόν τον τόπο; Θαρρείς και ο καθένας μπορεί να κάνει μια τό-σο υπεύθυνη δουλειά; Μπορεί ο καθένας από παραδρομή να αναστατώσει τον κόσμο; Μπο-ρεί ο καθένας ν' άνοίγει τα συρ-τάκια να παίρνει μια ανακοί-νωση στη τύχη και να τη βγά-ζει στον «άέρα». Και πού στο διάβολο είχε το μυαλό του όταν τη διάβαζε; Χρειάστηκε να πε-ράσει χρόνος είκοσι λεπτών για να καταλάβουν το λάθος και να το διορθώσουν; Δεν μπορούσε ο εκφωνητής να διακόψει, να ζή-τήσει συγνώμη και να διορθώ-σει, ή ήταν γραμμένη σε μα-γνητόφωνο ή ανακοίνωση;

"Έτσι κι' άλλους βγήκε ή

(Συνέχεια στή σελ. 4)

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

«Ο κ. Κώστας Καραπατάς δεν είναι πατριώτης μας, είναι όμως τακτικός αναγνώστης του «Αράχθου». Διαβάζοντας τυχαία το παρακάτω γνωμικό, στάθηκε αιτία να μās στείλει ένα αξιόλογο κείμενο σχετικό με την αλήθεια. «ΓΙΑ ΝΑ ΓΡΑΨΕΙΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΧΕΙΣ ΣΠΟΥΔΑΣΕΙ ΑΛΗΘΕΙΑ»

Και φυσικά πρέπει. Άλλα πρωτοῦ καταπιαστώ μήπως πρέπει να ψάξουμε μαζί να θροῦμε τι είναι επί τέλους αλήθεια;

Πάρα πολλοί ἔχουν ἀσχοληθεῖ μ' αὐτὸ τὸ θέμα: σοφοὶ ἱστορικοὶ, φιλόλογοι, κοινωνιολόγοι, δικαστές, νομικοὶ, ὑπερασπιστὲς τοῦ δίκιου. Διότι ἡ ἀλήθεια πέρα ἀπὸ τοὺς βασανισμοὺς καὶ τὶς καθημερινὲς κακοποιήσεις πὺ δέχεται, δὲν παύει ποτὲ νὰ εἶναι ὁ βασικότερος καθωριστικὸς παράγοντας στὶς ἀνθρώπινες σχέσεις. Εἶναι ἕνα στοιχεῖο ἀπαραίτητο γιὰ νὰ κρατᾷ τὴν ἰσορροπία μέσα σὲ μιὰ ἀνθρώπινη κοινωνία, ἀν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πὺ τὴν ἀποτελοῦν θέλουν μὲ ἔργα καὶ ὄχι μὲ λόγια νὰ ζήσουν σὲ μιὰ χρηστή καὶ σωστὴ ἀνθρώπινη κοινωνία, κ' ὄχι σὲ μιὰ κοινωνία πὺ νὰ τὴν κυβερνᾷ ὁ νόμος τῆς ζούγκλας. Ὁ καθένας λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς ὅλους τοὺς μελητητές ἔδωσέ καὶ τὸ δικὸ του ὅρισμό γιὰ τὴν ἀλήθεια...

«Άλλος εἶπε πὺ εἶναι ἕνας σταυρὸς πὺ τὸν ρορτῶνονται αὐτοὶ πὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὸ δίκιο.

«Άλλος πὺς ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸ φῶς πὺ φωτίζει τὸ δρόμο τοῦ χρέους...

«Άλλος πὺς ἀλήθεια εἶναι ἡ ὀρθολογικὴ σκέψη πὺ κυβερνᾷ τὶς πράξεις μας.

Κ' ἄλλος λέει πὺς ὅτι ἱστορικὰ ἀποδεικνύεται σωστὸ αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια.

«Αν τώρα ἐμεῖς σκύψουμε μὲ καλὴ θέληση πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς ὁρισμοὺς καὶ τοὺς μελετήσουμε σὲ βάθος, κατ' ἀρχὴν φυσικὰ αὐτὸ πὺ θὰ διαπιστώσουμε θὰ εἶναι πὺς βασικά σὲ κεντρικὸ νόημα δὲν διαφέρουν καθόλου. Κ' ἀφοῦ δὲν διαφωνεῖ κανεὶς πὺς ἡ ἀλήθεια εἶναι φῶς, κ' ἀπὸ τὸ φῶς μάλιστα ἐκεῖνο πὺ δύσκολα κρύβεται καὶ περισσότερο δὲν σκοτώνεται. «Εμεῖς σ' αὐτὸ πὺ θὰ πρέπει νὰ κατασταλάξουμε εἶναι πὺς εἶναι φῶς ἡ ἀλήθεια, μὴν ἀμορφοποιήτο κ' αὐτὸ πὺ τὸ μορφοποιεῖ εἶναι τὰ ἐκάστοτε γεγονότα τῆς στιγμῆς... Τώρα ἂν ἐμεῖς ἐπὶ πλέον θελήσουμε νὰ τὰ υλοποιήσουμε μόνον ὁ μῦθος μπορεῖ νὰ δώσει σάρκα καὶ ὅσῃ τὴν ἀλήθεια... Ὁ μῦθος μπορεῖ νὰ τῆς δώσει τὴ θεῖα μορφή πὺ τῆς ταιριάζει κ' αὐτὸ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε.

Ὁ μῦθος ὕψωνει σὲ κορυφαία θεὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν τοποθετεῖ πλάι τὴν ὁμοζήλευτὴ ἀδελφὴ τῆς δικαιοσύνης, χωρὶς νὰ σκιαζεῖ τὴ θεῖα μορφή τῆς τὸ ψεῦδος καὶ νὰ τὴν βασανίζει συνεχῶς ἡ ἀδικία.

Κλείνοντας ἐδῶ θάθελα νὰ τονίσω πὺς κ' αὐτὸ ἀκόμα πὺ ἀποκαλοῦμε θεὸ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ ἴδια ἡ ἀλήθεια. Κ' ἐπειδὴ ξέρουμε πὺς ἡ πηγὴ τῆς σοφίας θρίσκειται μέσα στὰ ρητὰ καὶ τὶς λαϊκὲς παροιμίες γιὰ νὰ μὴν εἶναι αὐτὸ σωστὸ πὺ λέει ὁ λαὸς μὲ ἀπείρητὴ ἀπλότητα καὶ πολὺ σοφία: «ὅταν λὲς τὴν ἀλήθεια ἔχεις τὸ θεὸ βοηθεῖ».

Ἐπίσης ἕνας ἀγράμματος ἀλλὰ καὶ πολὺ σωστὸς παπᾶς, ὅταν τὸν ρωτοῦσαν τι εἶναι θεὸς παπᾶ; ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Θεὸς εἶναι ἀγάπη μήπως εἶχε δίκιο;»

Κώστας Καραπατάς

Τζέννη Παπαϊωάννου - Διαπαντῆ

Στὶς 16 Νοέμβρη ἡ Τζέννη Παπαϊωάννου λογοτέχνης — μουσικὸς (Ἀρτινιά), μίλησε στὴν αἴθουσα διαλέξεων τοῦ Φ.Σ. Πάρνασος μὲ θέμα: «Ἡ θριαμβευτικὴ πορεία τῆς ζωῆς τοῦ Γκουζέπε Βέρντι», γιὰ τὰ 80 χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατό τοῦ.

Ἡ κ. Τ.Π.Δ. εἶναι μιὰ ἀξιόλογη λογοτέχνης μὲ ἔργα πεζὰ καὶ ποιητικά. Μὲ λογοτεχνικὴ γλαφυρότητα περιέγραψε τὸ μεγάλο Ἰταλὸ συνθέτῃ τῆς «ΤΑΒΙΑΤΑ, ΡΙΓΟΛΕΤΟΥ Α'ΙΝΤΑ κλπ. τῶν ἀριστουργημάτων τῆς μουσικῆς.

Τὴν ὁμιλία τῆς, ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ λογοτέχνης, τὴν ἐπικούει μὲ ἄριες καὶ ντουέτα τοῦ συνθέτῃ πὺ ἐξετέλεσαν οἱ καλλιτέχνες.

Θεανῶ Μεζίτη, Νένα Τρανᾶ καὶ Τάκης Σκαφίδας — τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς.

Ἡ ἐκδήλωση ἔγινε ἀπ' τὴν Ε.Ε. Λογοτεχνῶν καὶ προλόγισε ὁ πρόεδρος τῆς κ. Ν. Στασινόπουλος. Στὴν ἐκδήλωση παρυστάθηκαν ὕπουργοι καὶ βουλευτές, ὅπως Τσοθόλας, Κατσαδῆμας, οἱ βουλευτές, Κουτσοχέρας καὶ Κονταξῆς. Ν.-ς

Γραμμένο μὲ αἷμα

Τὸ ποίημα γράφτηκε στὴν κατοχὴ ἀπὸ ἀγνωστο ποιητὴ. Ἀπαγγέλληκε σὲ γιορτὴ τῆς ἑνώσεως Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν ἀπὸ τὸν ἡθοποιὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου κ. Φραγ. Φραγγοῦλη.

Πολλὲς φορὲς, ... θάχετε δεῖ...

«Ὅπως καὶ ἐγὼ τὴν εἶδα,

καὶ θάχετε διαβάσει....

αὐτὴ τὴ φράση.

«Ἐγραψαν,....

μὲ τὸ αἷμα τοὺς μιὰ ἔνδοξη σελίδα...

Μιὰ σελίδα βλάκερη,...

θὰ πῇ μεγάλο πρᾶμμα.

Ἐγὼ: εἶδα μὲ αἷμα νὰ γραφεῖ,

μονάχα ἕνα γράμμα...

Ξέρω μικρὸ, θὰ σᾶς φανεῖ.

μὰ ἀκούστε,...

εἶναι μιὰ ἱστορία ἀληθινή...

Κρεμοῦσαν, κρόσια χρυσαφιά,

στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι...

Μιὰ νέα σελήνη,....πὺ ἔλεγες...

πὺς λαχταροῦσε στοίχους...

Κ' εἶχαμε θυγὴ κείνο τὸ θράδυ

νὰ γράψουμε συνθήματα στοὺς τοίχους!..

Ὁ Πέτρος,.... στάθηκε μπροστὰ,

σένα ὠχρὸ ντουθάρι...

ἀντίκρου στὸ φεγγάρι!...

Καὶ μέσ' τῆς νύχτας τὴ σκλαβιά,

τὴν ἔντρομη σιωπῇ...

μὲ μιὰ μογιά κοκκινωπὴ νὰ γράφῃ ἀμέσως ἄρχισε

ΖΗΤῶ Ἡ ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

Ἐγὼ κ' ὁ στάθης πήγαμε στὴν ἄλλη τὴ μεριά.

Ξάφνου, ... ἀκούστηκε μπάμ...

δίπλα!... κοντὰ πολὺ!...

θγάζει κ' ὁ Στάθης τ' ὄπλο του,

κ' εὐθὺς πυροβολεῖ!...

Βήματα ἀκούστηκαν γοργά...

Τόσκασαν λέει ὁ Στάθης

ἐκεῖ — πρὸς τὴν πλατεῖα Βάθης

...μὰ πρὶν! σάν πρωτακούσαμε τὸν πυροβολισμό!...

μοῦ φάνηκε... σάν νάκουσα κάτι...

σάν ἀναστεναγμὸ...

Στήνω τάφτι,....προσέχω,...

Ὁ Πέτρος!...λέω καὶ τρέχω...

Στὸν τοῖχο τὸν εὐρήκαμε,

σύριζα ξαπλωμένο...

τὸ πρόσωπό του...σάν κεφάλι...

καὶ τὸ ἱερὸ τοῦ σὺνθημα...

μένει μισογραμμένο.

ΖΗΤῶ Ἡ ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

...Πάνω σ' αὐτὸ τὸν πέτυχε τὸ βόλι, μὲ δειλία

καὶ —πύρινη βοή

καὶ τούθαλε τελεία.

στὸ σὺνθημα καὶ στὴ ζωὴ!!!...

Πέτρο!...

τοῦ λέει ἔντρομος ὁ Στάθης καὶ σιμῶνει

τὸν πιάνει ἀπὸ τοὺς ὤμους του!... καὶ τὸν

ἀνασηκώνει!...

...μὰ ἀπάντηση...καμιά,...

τριγύρω ἔρημιά!...

Κυλάει τὸ σῶμα τάψυχο,

πάλλει στὴ γῆ σάν ἔδεμα...

Μαζὶ τὸν ἐσηκώσαμε...

καὶ ξεκινᾷ ἡ πομπή...

Πάω μπροστὰ...δὲν κλαίω

μὰ ἡ ματιά μου εἶναι θαμπή,

στρίβω περνώντας...

καὶ κοιτῶ τὸ σὺνθημα καὶ λέω

δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφήσουμε ἔτσι μισοσθημένο,

...μὰ τὸ κουτί,....μὲ τὴ μογιά,...

τὸ θλέπω πεταμένο.

Τότε!...τὴ ματωμένη του παλάμη...ἀχνιστῇ!...

ἀπλώνει ὁ Στάθης πρὸς τὰ κεῖ

τοῦ τοῖχου τὴ μεριά

κ' ἀντὶς μογιάς,....μὲ τὸ ζεστὸ, τὸ αἷμα τ'

ἀγωνιστῇ

γράφει τὸ —Α— πὺ ἔλειπε

ἀπὸ τὴ λέξη ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

ΒΙΒΛΙΑ

Τὸ βιβλίο ΕΩΘΙΝΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ τοῦ διηγήτορος συμπατριώτῃ μας κ. Τ. Ἀναγνωστόπουλου ἀπὸ τὸ Γαλατᾶ τῆς Πρέβεζας, μποροῦμε νὰ τὸ θεωρήσουμε σάν τὸ τρίπτυχο κορύφωμα τῆς τέχνης στὴν πιὸ τέλεια μορφή τῆς.

Πρόκειται γιὰ ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα ἀπ' ὅπου ἀναθλύζει τὸ πολύμορφο πηγαιό ταλέντο τοῦ καταπληκτικοῦ δημιουργοῦ του.

Ὁ ἴδιος ἔκανε τὴ σύνθεση δηλαδὴ ἔγραψε τὴ μουσικὴ σὲ νεοκλασσικὸ στυλ μὲ βάση τὰ θυζαντινὰ πρότυπα καλλιγράφησε τὶς νότες, καὶ διακόσμησε τὴν κάθε σελίδα τοῦ βιβλίου μὲ μαεστρική δεξιότητα ἐκφράζοντας θαυστόχαστα τὴν θρησκευτικὴ ἱστορία τοῦ κάθε ὕμνου μὲ τὴν πιὸ ζεστὴ ὕφῃ τῆς δίνοντας νέες διαστάσεις στὸ θεϊκὸ μεγαλεῖο.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ μοναδικὸ στὸ εἶδος τοῦ θεωρεῖται ἀπόκτημα γιὰ κάθε βιβλιοθήκη ἀπὸ αἰσθητικῆς πλευρᾶς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀξίας καὶ ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα τοὺς πατριώτες, ἀλλὰ καὶ τὸν κάθε ἄνθρωπο πὺ δονεῖται καὶ πάλαι ἀπ' τὴν ἀκτινοβολία τῆς τέχνης καὶ δέχεται τὴν εὐεργετικὴ ὁμορφιά τῆς ἁνὰ κρούει τρυφερά τὶς εὐαίσθητες χορδὲς τῆς ψυχῆς του. Κάτι τόσο ἀπαραίτητο γιὰ τὴ σκοτεινὴ καὶ ἀλιωτικὴ ἐποχὴ μας μὲ τὰ ἀμέτρητα προβλήματά της.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μᾶς ἀφήνει ἐκθαμβοὺς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κ. Γ. Ἀναγνωστόπουλος, φτασμένος διηγὸρος κατὰ φρε νὰ κρατηθεῖ μακριὰ καὶ ἐντελῶς ἀνέπαφος ἀπ' τὴν καθημερινὴ φθορὰ τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου καὶ μὲ θῆμα σταθερὸ ν' ἀνεβεῖ στὴν πιὸ ψηλὴ βαθμίδα τῆς τέχνης.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς πατριώτες θέλουν ἔστω καὶ νὰ δοῦν μόνον τὸ ἔργο γιὰ ν' νοιώσουν πατριωτικὴ ὑπερηφάνεια καὶ νὰ διαπιστώσουν ἀπὸ κοντὰ τι μπορεῖ νὰ κάνει ὁ ἄνθρωπος τὶς ἐλεύθερες ὥρες ὅταν μέσῃ τοῦ ἔχει εὐγενικὴ θέληση, καὶ ἀνεξάντλητο πλοῦτο ὁμορφιάς. Τὸ βιβλίο μποροῦν νὰ τὸ θροῦν στὸ βιβλιοπωλεῖο ΜΗΝΥΜΑ Σόλωνος 85 καὶ στὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ἄν κάποιος θέλει νὰ χεῖ κάποια ἐπικοινωνία μὲ τὸν συγγραφέα μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνήσει μαζί του τὶς πρωινὲς ὥρες στὸ τηλέφωνο 32.22.246. Ὅσοι πατριώτες ἀποκτήσουν τὸ βιβλίο ἀπ' τὸν ἴδιον θάχουν μιὰ ἰδιόχειρη καλλιτεχνικὴ ἀφιέρωση ἔτσι πὺ τὸ ἔργο νὰ δείχνει σάν νὰ τυπώθηκε εἰδικὰ καὶ μόνον γιὰ αὐτοὺς.

Κλείνοντας συγχαίρω ἑγκάρδια τὸν ἐκλεκτὸ συμπατριώτῃ μας μὲ τὴ θερμὴ εὐχὴ κ' ἄλλοι πατριῶτες ἀκολουθήσουν τὸ φωτεινὸ τοῦ παραδείγματος.

Χρυσανγὴ Μπόμπολη

Κοινωνικά

ΓΑΜΟΙ

Την Κυριακή 27.12.81 στην εκκλησία «Άγιος Ελευθέριος» - Πειραιά, στεφανώθηκαν ο Παναγιώτης Ιω. Κίτσος με την Ειρήνη Κωνστ. Σπέντζου.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Πέθανε στις 22.12.81 η Φωτεινή Μάνου, 87 χρόνων περίπου.

—Πέθανε στις 24.12.81 η Λαμπρινή 'Αλ. Λαμπροασίλη, 77 χρόνων.

Ευχαριστήριο

Σε όλους που μας συμπαράσταθηκαν προσωπικά και διά τηλεγραφημάτων στο θαρρύν πένθος μας για το θάνατο του αδέλφου μας παιδιού και αδελφού Νέστορα τους ευχαριστούμε θερμά.

Ο πατέρας:
Γιάννης 'Αντωνίου

Τα αδέρφια:
Κώστας, Λαμπρινή, 'Ανδρέας, Παύλος, Γιώργος, Τάκης 'Αντωνίου.

Ο Γιάννης Κ. 'Αντωνίου, προσφέρει στη μνήμη του παιδιού του Νέστορα 1.000 δρχ. στον ΑΡΑΧΘΟ. Τον ευχαριστούμε.

Άλληλογραφία

'Αμβούργον 4.1.1982
Κύριε 'Αντωνίου
Καλημέρα σας,

Για το νέο έτος 1982 εγκαρδίζω ευχόμενος εις όλους σας, καθώς και εις όλους τους ξενητεμένους να είναι χαρούμενο και εύτυχο έτος.

Επίσης με την νέα Δημοκρατική Κυβέρνηση, ελπίζουμε ο Έλληνικός Λαός να θρεί το δρόμο που του ανήκει.

Σας στέλνω ταχυδρομική επιταγή με 100 γερμανικά Μάρκα διά συνδρομή κλπ. της εφημερίδας «Αραχθος» διά το νέο έτος 1982.

Με πατριωτικούς χαιρετισμούς Ντίνος Καμπρής.

«Ο ΑΡΑΧΘΟΣ»
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΑΡΤΑΣ
«Ο ΑΡΑΧΘΟΣ»

Εκδίδεται από Συντ. Επιτροπή

Διευθυντής και υπεύθυνος
κατά Νόμο
Χρήστος Ι. 'Αντωνίου
(Πρόεδρος 'Αδελφότητας)
'Ανεξαρτησίας 95
'Αργυρούπολη
Τηλ. 64.11.801

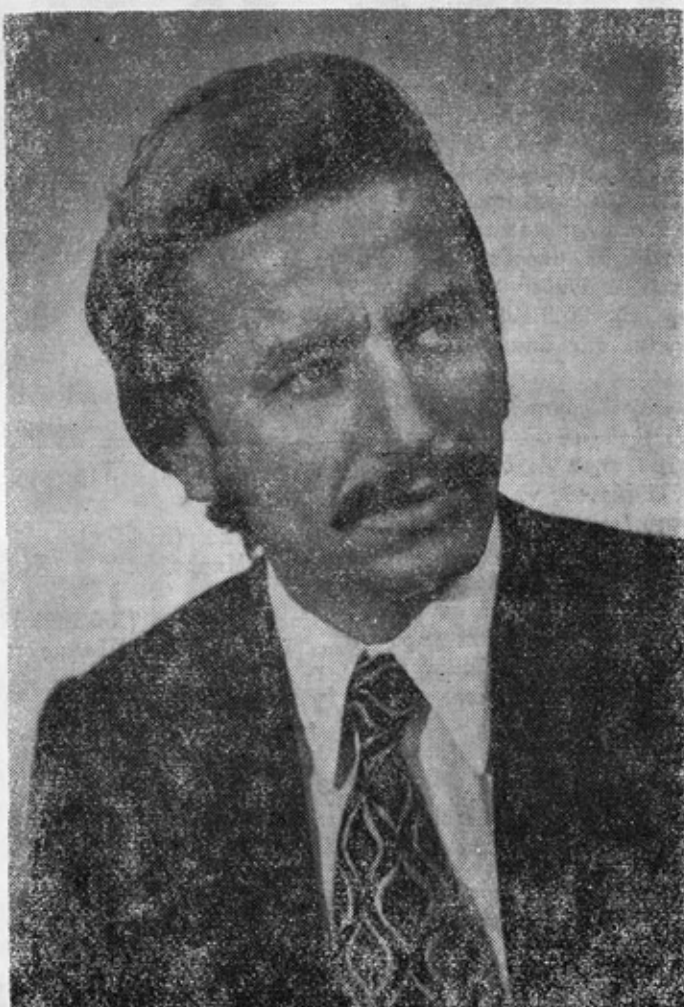
Υπεύθυνοι Διεκπαράωσης
Τό Δ.Σ. του ΑΡΑΧΘΟΥ

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
Ηλίας Τουρνόγλου
Γερανίου 9, τηλ. 52.45.392

ΣΤΗΝ ΔΡΟΜΕΣ

'Εσωτερικού δρχ. 300
'Εξωτερικού δολ. 20
> μάρκα 50
'Επιχειρ. - 'Οργ. Συνετ. δρχ. 500

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΝΕΣΤΟΡΑΣ Ι. ΑΝΤΩΝΙΟΥ
45 ΧΡΟΝΩΝ

Ένα ακόμη συμπατριώτη μας σκεπάζει το χώμα της 'Αττικής γης. Τον Νέστορα Ι. 'Αντωνίου που στα 45 του χρόνια στις 11 Γενάρη του '82 τελείως ξαφνικά και απροσδόκητα στο Νοσοκομείο «Βασίλειος Παύλος» άφησε την τελευταία του πνοή. Ο θάνατός του δόθηκε σε πένθος τον πατέρα του και τα αδέρφια του που τόσο τον αγαπούσαν και τους αγαπούσε.

Η κακή κατάσταση των δρόμων δεν επέτρεπαν να μεταφερθεί και να ταφεί στο χωριό που ασφαλώς θα ήταν και η τελευταία του επιθυμία.

Ήταν ενεργό μέλος του ΑΡΑΧΘΟΥ, και μόνο από τότε που εγκαταστάθηκε στην 'Αθήνα και δεν έλλειψε από καμιά εκδήλωση του Συλλόγου που τόσο αγαπούσε.

Σαν ύστατο φόρο τιμής τα αδέρφια του θα μεταφέρουν τα δικά του στο χωριό στον 'Αηλιά μετά τη συμπλήρωση τριετίας.

Αιώνια σου ή μνήμη 'Αγαπημένε μας 'Αδελφέ.

Αιώνια σου ή μνήμη 'Αγαπημένε μας Νέστορα.

Ας είναι ελαφρύ το χώμα της 'Αττικής γης που σέ σκεπάζει.

Πέθανε για 10 δεπτά!

Ο είκοσάχρονος 'Αμερικανός Όουεν Τόμας έχει το σπάνιο προνόμιο ότι πήγε στον άλλο κόσμο και γύρισε. Όταν δέχτηκε τρεις μαχαιριές μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο και εκεί έμεινε επί δέκα λεπτά κλινικά νεκρός. Οι γιατροί κατόρθωσαν να τον ξαναφέρουν στη ζωή και ο ίδιος, όταν συνήλθε, είπε στη μητέρα του (στη φωτογραφία) ότι είδε σε ένα όραμα το νεκρό αδελφό του να τον βάζει πάλι στο χειρουργικό κρεβάτι και να του λέει να ξαναγυρίσει στη ζωή.

—Το ίδιο περιστατικό συνέ ταυτόχρονα ανακοπή της θη στον Συμπατριώτη μας καρδιάς όποτε για τρία λεπτά συνεργάτη μας Νώντα πτά της ώρας ήταν κλινικά νεκρός. Όταν στις 24.8.81 βρισκόταν στο Λονδίνο. —Το εύτυχμα για το συμ-
Εκεί έπαθε έμφραγμα και πατριώτη μας ήταν πώς πα-

Τί περιμένουν;

Οι γριούλες απόμειναν μόνες στο χωριό (η πρώτη από άριστερά Φ. Μάνου πέθανε πρόσφατα) και περιμένουν την επιστροφή των ξενιτεμένων παιδιών τους. Κρατάνε λουλούδια και θυμούνται την εποχή που-
ταν κι αυτές... λουλούδια.

ΗΣΑ-ΙΑ ΧΟΡΕΥΕ...

Τα πρόσωπα δεν έχουν σημασία' άλλωστε γαμπρός - νύφη και ψάλτης είναι όλοι μακαρίτες. Εκεί κοντά στα 80 τους ο Γιάννης και η Πανάγιο θέλησαν να δοθούν ο ένας τον άλλον στα βαθιά τους γηρατειά και έπρεπε να παντρευτούν επίσημα δημόσια.

Ασφαλώς δεν θα ήθελαν ούτε τη δημοσιότητα, ούτε τον πατά και τον ψάλτη, ούτε τα σχόλια που δημιουργήθηκαν (ακόμη και η τηλεόραση τους κάλυψε).

Θα ήθελαν αν υπήρχε τρόπος να ζουν μόνιμα αλλά νόμιμα μαζί, χωρίς όλους αυτούς τους θεατρινισμούς και σύ νύμφη... κλπ., που δεν συμβιβάζονται για την ηλικία. Ο πολιτικός γάμος θα λύσει — με μία υπογραφή των ενδιαφερομένων — πολλά παρόμοια προβλήματα...

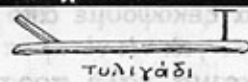
ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

Υφαντικά εργαλεία που χάνονται

λανάρι

Το λανάρι είναι εργαλείο με το οποίο ξά-
νουν και καθαρίζουν τα μαλλιά που προορίζο-
ται να γίνουν νήμα.

τυλιγάδι

Το τυλιγάδι είναι ξύλινο εργαλείο που χρησι-
μεύει για να τυλιγεται το νήμα όταν ξετυλιγόν-
ται απ' το δρόαχτι.

γαίτα-μαρούρι

Το μαρούρι μπαίνουν στις σάλες με τις ό-
ποιες γίνεται ή άφανση στον άργαλειό.

άνεμη

Στην άνεμη τοποθετείται το νήμα που θήκε
απ' το τυλιγάδι. Με την περιστροφή γύρω από
τόν ξύλινο άξονα της δευκόλυνη το τύλιγμα
του νήματος σε μαρούρι (πηνία).

καρέλομα

Η καρέλομα είναι έξάρτημα του άργα-
λειού.

βαίνοντας την ανακοπή θρί-
σκονταν στα χέρια των για-
τρών του Νοσοκομείου ('Ετζέ
ουαρ Τζένεραλ Χόσπιταλ).
—Τότε όπως ο ίδιος μας
απεκάλυψε είδε τον πεθαμένο
από το 1972 αδελφό του ΤΙ-
ΜΟ να σέρνει έναν γρήγορο
δημοτικό χορό και σιγά - σι-
γά άρχισε να χάνεται σε μία
όμιχλη αφήνοντας το χέρι
του αδελφού του Νώντα.
—Το μόνο που δεν μπορεί
να βεβαιώσει ο Νώντας είναι
το πότε είδε αυτό το «δνει-
ρο» όταν πέθανε ή όταν έγινε
ανάληψη με τον άπεινηδητή,
τόν θηματοδότη και τον καθε-
τήρα στον καρδιακό μυ.
"Αραχθος

“ΤΖΟΥΜΕΡΚΑ ΚΙ’ ΑΓΡΑΦΑ ΠΑΛΗΚΑΡΙΩΝ ΛΗΜΕΡΙΑ,,

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

πατέρας μου καί άμέσως ό παππούς μου. Καί τότε μοϋρθε σαν να τους ρωτώ:

«Πώς βρεθήκατε σ’ αυτό τον τόπο που δεν μπορούμε ούτε να ζήσουμε αλλά καί ούτε να τον αποχωριστούμε, καί υποφέρουμε συχνά δίχως να ξέρουμε τί φταίει;

Καί ή άπάντηση ήρθε σιγά-σιγά με τη σκέψη:

Χωριό οί παππούδες μας δεν είχαν. Σαν σκλάβοι που ’τανε, ζούσαν πότε έδώ καί πότε εκεί, φέτος έδώ καί του χρόνου στά ξένα για να χάνει ό τουρκός τον τορό τους. Χωριό τους ήταν τό λημέρι, κι’ άφοϋ λημέριασαν εκεί — σ’ αυτό που λέμε έμείς χωριό — όλο στά ύψωματάκια καί τ’ άπόμερα «Καρακοφωλιά» καί τό «Σολιό», έφκιαχναν καί καμιά γίδα, έκοβαν καί κανένα ρόγκι για να κρατήσει αυτό που λένε Έλληνισμός, δίχως να τον προδώσει...

Καί άφοϋ εκεί πολύ κάθισαν γέννησαν τους πατεράδες μας... Κι’ όταν ό τουρκός έφυγε ξετρύπωσαν στά λακώματα καί πιό κοντά στο δρόμο... Κι’ άφοϋ εκεί έστήθηκαν καναν καί την οίκογένεια — καναν έμάς...

“Ομως εκείνοι ήταν λίγοι ενώ έμείς γενίκαμε πολλοί. Δεν μάς χωρούσε ό τόπος μας, γιατί εκεί δεν ήταν για χωριό, ήταν για Λημέρι...

“Όταν έμείς τό είδαμε ήταν άργά. Τόν πολύ τον τόπο τον είχαν πάρει αυτοί που προσκύνησαν τον τουρκο, κι’ έμείς μείναμε με τό Λημέρι, τά φυσικίλια καί τό περήφανο όνομα: **ΤΖΟΥΜΕΡΚΑ ΚΙ’ ΑΓΡΑΦΑ ΠΑΛΗΚΑΡΙΩΝ ΛΗΜΕΡΙΑ...**

‘Απ’ τό πολύ τό στρίγμωμα καί την πολλή άνέχεια άνοιξαμε τά μάτια μας καί «σφήνα» όπου νάναί...

“Όλα καλά — όλα ώραία καί πάλι δόξα σοι ό Θεός αλλά ένα παράπονο δεν θγαίνει:

Τό χωργιό — τό χωργιό — τό χωργιό: πληγή μεγάλη, για μάς που τό θυμάμαστε, άθεράπευτη, δε μάς χωράει, ρε άδέλφια γιατί ό παππούς τό διάλεξε για καλό λημέρι, όχι για χωριό...

Μεγάλο τό πρόβλημα τώρα...

‘Ασύμφορος λέω τό κοβέρνο ό δρόμος

‘Ασύμφορη ή καλλιέργεια

‘Ασύμφορος... ό κόσμος.

Τότε έμείς τί γινόμαστε;

Τότε άς τό πολεμήσουμε όλοι μαζί μόνοι μας όσο τό κρατήσουμε όσπου να τό πνίξουνε καί να ξεκόψουμε από αυτό...

Καί για να τό κρατήσουμε άς κάνουμε καί μείς καμιά καλή προαιρετική πράξη: “Όταν ξεκινάμε ό καθένας μας γι’ αυτό που λέμε χωριό, περνώντας από την ΑΡΤΑ άς προμηθευτούμε κένα κασάρι καί κένα κασμά καί φκυάρι. ‘Εκεί στο χωριό που καθόμαστε κόβουμε κανένα βάτο καί βουλώνουμε καί καμιά λακούβα γιατί ό Πρόϊδρος με τον παπα καί κένα δυό άκόμα δεν μπορούν να φκιάνουν όλα αυτά.

“Ετσι θα μπορούμε να πηγαίνουμε όσο υπάρχει να θλεπόμαστε, να λέμε τον πόνο μας καί να θυμόμαστε τους προγόνους μας...

‘Εκεί στο χωργιό μας.

‘Εκεί στο Λημέρι του παππού μας.

‘Εκεί στά Τζουμέρκα κι’ άγραφα

παληκαριών λημέρια...

(Σ.Σ.: ‘Ο Γιάννης Κ. Μπαλαούρας είναι άπόμαχος της δουλειάς μ’ όλες τις συνέπειες του ξεριζωμού — της ξενητιάς, της μοναξιάς — της εγκατάλειψης. ‘Εχει ύποστει έμφραγμα στην καρδιά λίγες μέρες μετά τη συνταξιοδότησή του. Συνηθισμένο φαινόμενο στην έποχή μας: τό άγχος — ή ρουτίνα — ή σκληρή δουλειά κάποιου θα ξεσπάσουν. Στο άρθρο του μάς μιλάει με πρωτοφανή ρεαλισμό για τό χωριό μας. Τό αγαπάει όσο κανείς άλλος αλλά δεν κρύβει καί την πραγματικότητα καί την αλήθεια καί άποκαλεί τό χωριό μας Λημέρι. Καί είναι Λημέρι. ‘Ο Γιάννης Κ. Μπαλαούρας είναι σήμερα στο άρθρο του ένας επαναστάτης, καί δίνει γροθιά στο κατεστημένο...).

ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΜΕΙΣ

Οί τομεάρχες, που όρισε τό Δ.Σ. με άπόφαση της Γενικής Συνέλευσης την 19.4.1981, πρέπει να καταβάλουν κάθε προσπάθεια τις τελευταίες μέρες ώστε να συγκεντρώσουν όσο τό δυνατόν περισσότερα χρήματα για να μπορέσει τό νέο Δ.Σ. που θα αναδειχθεί από τις εκλογές της 25.3.1982, να ανταποκριθεί στις άπαιτήσεις του Συλλόγου.

‘Αγαπητοί συμπατριώτες (τομεάρχες) τό γεγονός ότι σας ξεχωρίσαμε σημαίνει ότι σας θεωρήσαμε ικανούς να ανταποκριθείτε στο έργο αυτό. “Αν σε κάποιον τομέα δεν υπάρχουν πολλοί πατριώτες τότε μπορείτε να επεκταθείτε καί σ’ άλλον τομέα όποιον έσείς θέλετε, προκειμένου να έρθετε σ’ επαφή με όποιους πατριώτες θέλετε.

Παρακαλείστε, άφοϋ χτενίστε την περιοχή σας, να επιστρέψετε τά μπλόκ συνδρομών, στο Δ.Σ.τό άργότερο ως τις 20

Μάρτη ‘82.

Σας θυμίζουμε ότι τομεάρχες είναι:

Σωκράτης ‘Αράπης (‘Ιλίσια)

‘Αντώνης Μάνος (Ζωγράφου)

‘Ανδρ. ‘Αντωνίου — ‘Αχιλλέας

Νάσης (‘Αγία Μαρίνα).

Γιάννης Θεοχάρης (‘Ηλιούπολη

— ‘Αργυρούπολη).

‘Ανδρέας Κλαριδόπουλος (Πα-

λιό Φάληρο).

Ρένα Καμπρή (Πειραιάς).

Νίκος ‘Αράπης (Πέραμα)

‘Ανδρέας Καλιακάτσος (Περι-

στέρι).

Χρήστος Οικονόμου (Πετρού-

πολη)

‘Αφοί Παππά (Κυψέλη).

Κώστας Μπαρτζώκας (Νέα

Σμύρνη).

Κώστας Θεοδώρας (Χολαργός)

Δημ. Καλιακάτσος (Παγκράτι-

— Τυνητός).

Σ. Χουλιάρας (Γκύζη).

Κ. Φεύγας (Γαλάτσι).

Ν. Ρακόπουλος (Ν. ‘Ιωνία)

Ε. Μπαλαούρας (‘Αμπελόκηποι)

Παύλος ‘Αντωνίου (‘Ιλίσια).

Τά Σχολεία Έκλεισαν

Τό Δημοτικό Σχολείο Ναζαίων στά 1935. Σήμερα δεν λειτουργεί λόγω έλλειψης μαθητών.

‘Εθνική ‘Αντίσταση

(Συνέχεια από την 1η σελ.)
νοϊχτό τό στόμα από την έκπληξη του για τό θάρρος καί τον ήρωισμό των λίγων ξυπόλητων ‘Ελλήνων. ‘Ηρθε ή κατοχή ό καθένας μας φρόντισε να βρεί ένα κομμάτι φωμί καί παράλληλα έκανε άγώνα να διώξει τον κατακτητή με όποιο μέσο εύρισκε. ‘Ηρθαν οί όργανώσεις Ζέρβα καί ‘Ελλάς μάς έλεγαν ένταχθήτε σε όποια όργάνωση θέλετε θα προσφέρете έτσι μεγάλη ύπηρεσία στον άγώνα για τη λευτεριά μας.

Δεν μπορούσε ό ‘Ελληνικός λαός να βρεί τους σκοτεινούς σκοπούς καί επιδιώξεις καί τίνος συμφέροντα έξυπηρετούσε με την αυτοθυσία του. ‘Ενας ήταν ό πόθος του να άποκτήσει την έλευθερία του. ‘Από αυτόν τον άγώνα άλλοι όμως θέρισαν καρπούς. Οί όλίγοι επιτήδειοι που καπηλεύτηκαν καί καπηλεύονται τον τίμιο άγώνα τιμίων άγωνιστών. “Ηθελα ένα διάλογο μαζί σας για να άποδείξω την αλήθεια. Τά παλληκάρια έχουν τά σημάδια στα κορμιά τους καί μάς άγγαντεύουν από τις ραχοϋλες που άφησαν τά κορμιά τους. “Ηταν τόσο τό ενδιαφέρον των μεγάλων πατριωτών που από τότε στην Μουρ- γκάνα καί τό Βοτονόσι δεν θα

βρείτε έστω καί ένα άπλό σταυρό που να μαρτυρεί που έπεσαν ό Κώστας Ψυχογιός, ό Κώστας Παπαδασιλείου, Σωκράτης, ‘Αράπης καί τόσοι άλλοι άφανείς ήρωες.

Σταματείστε να καπηλεύεστε την πατρίδα καί την ‘Εθνικοφροσύνη.

Σταματείστε να ρίχνετε τό δηλητήριο της διχόνοιας. Μην τό πέρνετε κατάκαρδα γιατί αυτό τη φορά που άφησαν έλεύθερο τον ‘Ελληνικό λαό σας άπομάκρυναν από την έξουσία.

Κοιμηθείτε ησυχιοι δεν κινδυνεύουμε να μπουέ σε κανένα μπλόκ κόκκινο, ή μαύρο. Δε θα ξαναχρειασθεί να προτάξετε τά στήθη άλλων καί να θερίσετε δάσκαλες, δόξες με όλα τά έπακόλουθα τους.

Θ. Παπαδασιλείου

‘Αρτα

(Σ.Σ. ‘Εμείς τι να πούμε; Μας τά είπε όλοι ό συμπατριώτης μας που, ούτε στά ... γενοφάσκια ήταν τότε, ούτε άπόλεμος είναι. Τά ξέρει όλοι από ... πρώτο χέρι. ‘Ιδού λοιπόν...)

Περιμέναμε κι’ άλλα πολλά τέτοια γράμματα από πατριώτες. Λίγη... τσίπα χρειάζονταν.

Μας συγχωρείτε...**λάθος...**

(Συνέχεια από την 1η σελ.)
τρομερή ανακοίνωση στον «άέρα» χωρίς να υπολογιστούν συνέπειες.

Δεν μπορώ να καταλάβω τι περιφρόνηση είναι αυτή για τον πολίτη, την ύγεια του, την παρουσία του καί «γράψε λάθος» τόσο άπλά τά βλέπουν τά πράγματα;

“Αν... “Αν...λέω τό λάθος δεν ήταν ή ανακοίνωση αυτή, αλλά τό λάθος γινότανε σ’ άλλο χω- ρό, άς πούμε σε μια πυρηνική βάση άπ’ αυτές που είναι διάσπαρτες στον ‘Ελληνικό χώρο τότε θα ήταν άρκετό ένα άπλό «μάς συγχωρείτε λάθος» που θα μάς λέγαν ποιός καί σε ποιός.

“Ετσι...χωρίς... κανέναν να πει τίποτα...χωρίς κανέναν κίνδυνος από βορά, νότο, ανατολή, δύση, θάμαστε χάρη σ’ ένα λάθος, μακαρίτες.

Καί θα βρεθούν μερικοί: «Δεν έχουμε πυρηνικές βάσεις», στη χώρα μας θα εί- ποϋν.

ΨΕΜΑΤΑ. Τελευταία άποκαλύφτηκε πως υπάρχουν στην χώρα μας τέτοια όπλα, αλλά δεν είναι σύγχρονα... λές καί μάς νοιάζει: έμάς αν θα πεθάνουμε με σύγχρονα ή όχι όπλα. Λές καί μάς νοιάζει αν τά παιδιά, τά έλληνόπουλα, θα μείνουν άνάπηρα ή θα γεννηθούν άνάπηρα με σύγχρονες βόμβες ή όχι. Μά τι πράγματα είναι αυτά; Τί μάς πέρασαν; Για σκεπτόμενους ή όχι ή ή προπαγάνδα τους τους τώφλωσε τόσο πολύ καί τους ίδιους. «Πές — πές ψέματα τά πιστέψτε κι’ ό ψεύτης» λέει ό λαός μας.

Μά... έχουμε διπλό κλειδί...έτσι μάς είπαν...

Κι’ αυτό πάλι τι είναι; Στο ραδιοφωνικό σταθμό της Ρόδου δεν είχαν πάρει κανένα τέτοιο μέτρο ή κάτι παρόμοιο; Δεν άπόδειξε ή ανακοίνωση τουλάχιστο έπιπολαιότητα... Καί ποιός έγγυάται πως τά δυό κλειδιά δεν είναι σε χέρια έπιπόλαιων; Καί ποιός λέει πως δεν μπορεί «εκ παραδρομής» να άφαιρεθεί κά- ποιο από τά δυό κλειδιά άφύ- λακτο καί τότε, τι θα γίνει τότε; Τό λάθος, δεν μάς καλύπτει όπωσδήποτε.

“Αν πάλι άποκλείσουμε την περίπτωση τις έπιπολαιότητας καί οί κλειδοκράτορες είναι σοβαροί άνθρωποι τότε ποιός μάς έγγυάται για τό ότι κάποιος δεν μπορεί στη δοσμένη στιγμή να χάσει τά λογικά του από τό θάρος της ευθύνης του ή τά κοινωνικά οικονομικά καί άκόμα οίκογενειακά του προβλήματα. Τότε τι γίνεται;

«Μας συγχωρείτε λάθος» “Ε... όχι... χίλιες φορές όχι.

Σήμερα που άκόμα ή άλλη- γή δεν άρχισε — όπως λέει — τις διαπραγματεύσεις για τις βάσεις άς τό σκεφθεί κι’ αυτό, άς σκεφθεί την λαϊκή παροιμία «κάλλιο γαϊδουρόδενο παρά γαϊ- δουρογύρευε».

Καλλίτερα ξεκάθαρες κουβέν- τες — παστρικάς ΕΕΩ ΟΙ ΒΑ- ΣΕΙΣ από τη χώρα μας ΕΔΩ καί ΤΩΡΑ. Τότε θα πούμε καί μεις πως πράγματι κάτι γίνεται στο χώρο της άλλανης έδώ καί τώρα καί όχι ΜΑΣ ΣΥΓΧΩ- ΡΕΙΤΕ ... ΛΑΘΟΣ...

Ν.Σ.-